

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.522 van 19 maart 2012
in de zaak A. 198.818/IX-7038**

In zake : Erik DE METS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Françoise De Croo-Desguin
kantoor houdend te 9660 Brakel
Lepelstraat 57
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de REGIE DER GEBOUWEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Swennen
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Financiën van 6 januari 2011 waarbij Erik De Mets in het belang van de dienst in zijn ambt geschorst wordt vanaf 12 januari 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 212.491 van 6 april 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2012.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Françoise De Croo-Desguin, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Jan Swennen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is sedert 1 juni 1979 tewerkgesteld bij de verwerende partij. Hij oefent er de functie uit van “controleur van werken - specialiteit bouw (niveau C)” op de Brusselse Buitendienst - Directie Brussel I,

zoals blijkt uit de functiebeschrijving die is opgemaakt naar aanleiding van het functiegesprek van 12 februari 2009.

3.2. Op 3 juni 2010 vordert de procureur des Konings te Brussel de verwijzing van onder meer de verzoeker naar de correctionele rechtbank te Brussel.

De verzoeker wordt onder meer beticht van valsheid in geschriften, het gebruik van valse stukken, oplichting, passieve omkoping, het belemmeren van de vrijheid van opbod of inschrijving bij de gunning van overheidsopdrachten en de deelname aan een vereniging opgericht met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen.

Er wordt gesteld dat het verkregen wederrechtelijk vermogensvoordeel op basis van het gevoerde onderzoek en de tenlastelegging voor de verzoeker dient te worden bepaald op minimaal 21.871,00 euro en maximaal 23.943,20 euro.

Er wordt in deze vordering tevens op gewezen dat de in de burgerlijke partijstelling van 21 december 2006 voor en uit naam van de verwerende partij als “X” genoemde verdachte zich vereenzelvigt met onder meer de verzoeker. Tevens worden met betrekking tot de bijkomende vorderingen van 30 maart 2007 en 3 februari 2006 precies de personen vermeld die worden verdacht. De in de bijkomende vorderingen van 9 februari 2006 en 29 maart 2006 gekwalificeerde feiten worden vereenzelvigd met de tenlasteleggingen uit deze vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings. Tot slot wordt er in deze vordering nog op gewezen dat de in de beschikkingen tot mededeling van 5 juli 2007 en 8 december 2008 als “Hans Evenepoel en Ktn.” genoemde personen zich vereenzelvigen met onder meer de verzoeker.

3.3. Met een schrijven van 22 september 2010 van de hiërarchische meerdere van de verzoeker wordt aan de verzoeker meegedeeld dat het

directiecomité op 7 juli 2010 kennis heeft gekregen van de voornoemde vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 inzake het strafdossier van het onderzoek naar corruptie bij de verwerende partij en dat uit inzage is gebleken dat er in dit onderzoek voor de verzoeker belastende bekentenissen zijn afgelegd. Naar aanleiding daarvan wordt hij uitgenodigd voor een verhoor in het kader van een tuchtprocedure (in toepassing van artikel 78, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel) én voor een verhoor in het kader van een schorsing in het belang van de dienst (in toepassing van artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst, zoals het van toepassing is verklaard op instellingen van openbaar nut bij koninklijk besluit van 8 januari 1973). Deze verhoren zullen plaatsvinden op 29 september 2010.

Er wordt in dit schrijven op gewezen dat de feiten waarop het verhoor wordt gestoeld, gebaseerd zijn op de lezing van bepaalde stukken uit het strafrechtelijk onderzoek waarvan de verwerende partij kennis nam en waarin een aantal feiten en bekentenissen zijn opgenomen.

3.4. Naar aanleiding van de voornoemde uitnodiging voor deze verhoren stelt de raadsvrouw van de verzoeker op 28 september 2010 een nota op.

In deze nota wijst zij er vooreerst op dat de zaak, die op 17 september 2010 werd opgeroepen voor de raadkamer, sine die werd uitgesteld, zodat er nog geen datum vaststaat voor het onderzoek door de raadkamer en een eventuele verwijzing naar de correctionele rechtbank. Volgens haar is men nog verre van een behandeling ten gronde, laat staan van een definitieve uitspraak.

Zij benadrukt voorts dat er ten laste van de verzoeker nooit feiten vastgesteld werden en dat hij zelf nooit bekentenissen heeft afgelegd. Hij heeft daarentegen steeds met klem alle beschuldigingen betwist. Er werden enkel door derden bekentenissen afgelegd, doch er werden geen confrontaties georganiseerd.

Met betrekking tot het belang van de dienst staat in haar nota te lezen:

“Weliswaar, is een bewijs van schuld niet absoluut noodzakelijk om een ambtenaar te schorsen in het belang van de dienst.

Artikel 1 van het KB van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst luidt: wanneer het belang van de dienst het eist, kan de rijksambtenaar...

De kwestie is nu te weten of er enige reden is waarom het belang van de dienst een schorsing zou eisen.

De eerste ondervraging van de heer De Mets dateert van 27 juli 2006, en sedertdien zijn meer dan 4 jaar verlopen.

Op dat moment dus waren de z gezegde feiten waarop nu allusie wordt gemaakt, al lang gekend.

Deze PV's waren gekend van de Administratie van Financiën; dus zeker ook van de Regie der Gebouwen, die lang vóór de officiële vordering van de Procureur des Konings op de hoogte was (verschillende collega's van de heer De Mets zijn trouwens aangehouden geweest!).

Ook naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek heeft de Regie reeds in 2006 een audit laten uitvoeren door een extern audit-buro (operatie I-Force); De Mets werd verhoord, en mocht verder aan de slag, ook met de goedkeuring van zijn nieuwe beleidsambtenaar Ir. Naaktgeboren, opvolger van Ir. Buysschaert, nu met pensioen.

De vordering van de Procureur des Konings situeert de verschillende feiten in periodes die gaan van 1 januari 2000 tot 11 april 2007; er zouden dus geen (enkele) feiten meer gepleegd zijn geweest door welk danige van de 71 mogelijke beklaagden, na 11 april 2007, ruim meer dan 3 jaar geleden.

Indien het belang van de dienst het eiste, dan was het toen, en niet nu.

Sedert het begin van dit onderzoek (voor wat hem betreft) heeft de heer De Mets zijn taak verder uitgevoerd als gewoon, in volle vertrouwen van zijn oversten, zonder enige kritiek of opmerking en dit zoals hij het sedert meer dan 30 jaar doet.

Men mag hieraan herinneren dat de heer De Mets in dienst is sedert 1979 (na amper een jaar in de privésector te hebben gewerkt) zonder andere onderbreking dan een delegatie van anderhalf jaar aan de Vlaamse Gemeenschap rond 1990. Nooit heeft hij het voorwerp uitgemaakt van enige tuchtmaatregel, of tuchtprocedure.

Het klinkt nogal raar dat deze man die een onberispelijke staat van dienst achter de rug heeft, plots zou geschorst worden op basis van loze beschuldigingen van feiten die meer dan 4 jaar oud zijn, en waarover een gerechtelijke uitspraak pas binnen maanden (of ettelijke jaren) kan verwacht worden.

Alles wijst erop in tegendeel dat het belang van de dienst eist dat hij zijn taak verder zet met de kennis, de ervaring en de motivatie die hem eigen zijn”.

3.5. Op 29 september 2010 vindt het verhoor in het kader van een schorsing in het belang van de dienst plaats.

Bij de aanvang van dit verhoor wijst de hiërarchische meerdere van de verzoeker erop dat het directiecomité in het kader van het onderzoek naar corruptie bij de verwerende partij op 7 juli 2010 in kennis werd gesteld van de vordering van de procureur des Konings, wat als een nieuw element moet worden beschouwd. De verwerende partij heeft namelijk dan voor de eerste maal in feite kennis gekregen van deze vordering.

Vervolgens stelt de hiërarchische meerdere van de verzoeker dat de verwerende partij het gerechtelijk dossier ingekeken heeft en op basis daarvan kennis heeft genomen van een aantal elementen. Hij confronteert de verzoeker met diens verklaring “nooit geld te hebben ontvangen van aannemers die werken onder zijn toezicht [uitvoerden] en zich nooit schuldig te hebben gemaakt aan passieve omkopeningen”. De verzoeker blijft bij die verklaring. Vervolgens vraagt de hiërarchische meerdere om een reactie van de verzoeker op de verklaring van verschillende aannemers. Hierop antwoordt de verzoeker zijn theorieën te hebben, doch deze nog niet te hebben geformuleerd, daar hij dat voorbarig vond. De raadvrouw van de verzoeker pikt daarop in met het argument dat het gaat om eenzijdige verklaringen, vermits er geen confrontatie is geweest.

Wat de schorsing in het belang van de dienst betreft, benadrukt de raadvrouw van de verzoeker dat de feiten -waarvan het laatste dateert van april 2007 en dus van meer dan drie jaar geleden- al lang gekend zijn. Er zijn geen nieuwe feiten en de verzoeker heeft steeds zijn werk verder gezet, blijkbaar tot

voldoening van zijn overste. Hij heeft volgens haar tijdens zijn 30 of 31 jaren dienst nog nooit een berisping of kritiek opgelopen. Zij stelt dan ook de vraag of het belang van de dienst werkelijk eist dat de verzoeker nu zo lang geschorst wordt. Volgens haar eist het belang van de dienst daarentegen dat hij met zijn ervaring en zijn motivatie in dienst blijft. Zij voegt daaraan toe dat de vervolging enkel wordt gevraagd, maar dat er nog geen resultaat is. Voor haar is dat, zo lang nadien, dan ook geen nieuw element.

3.6. Op 8 november 2010 stelt de hiërarchische meerdere van de verzoeker voor, naar aanleiding van het voornoemde verhoor van 29 september 2010 en overeenkomstig artikel 1, derde lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964, zoals het van toepassing is verklaard op instellingen van openbaar nut bij koninklijk besluit van 8 januari 1973, om de verzoeker met onmiddellijke ingang te schorsen in het belang van de dienst.

Met een brief van 8 november 2010 maakt zijn hiërarchische meerdere aan de verzoeker de notulen aangaande het voornoemde verhoor van 29 september 2010 over. De verzoeker wordt gevraagd dit proces-verbaal te viseren en terug te bezorgen binnen 7 dagen. Hij wordt er tevens van op de hoogte gebracht dat aan de administrateur-generaal zal worden voorgesteld om hem te schorsen in het belang van de dienst.

Op 19 november 2010 worden het proces-verbaal van het verhoor alsook het voorstel van de hiërarchische meerdere door de verzoeker geïnviseerd.

3.7. Op 6 januari 2011 wordt de verzoeker in het belang van de dienst in zijn ambt geschorst, en dit met inwerkingtreding op 12 januari 2011. Het betreft het thans bestreden besluit, waarvan de motivering als volgt luidt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de schorsing van rijksambtenaren in het belang van de dienst;

Gelet op het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut, inzonderheid op de artikelen 1 §1, XIV, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 25 november 1993, 2, 3 §1, 1°, 8° en 39°, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, en §2 en 4;

Gelet op de vordering d.d. 3 juni 2010 van de Procureur des Konings te Brussel tot verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brussel van de heer Eric DE METS genoemd als verdachte inzake het strafdossier van het Brusselse onderzoek naar corruptie bij de Regie der Gebouwen en bepaalde aannemers die voor de Regie der Gebouwen werken (notitienummer BR 70.00.701853/01), vordering die gevoegd is bij onderhavig besluit en er integrerend deel van uitmaakt.

Gelet op het feit dat de Procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vordert de heer Eric DE METS te verwijzen naar de Correctionele rechtbank;

Overwegende dat in deze vordering aan de betrokkene bijzonder zwaarwichtige feiten ten laste worden gelegd die ernstige wanbedrijven uitmaken.

Dat, ongeacht het vermoeden van onschuld die ook in deze centraal staat, vaststaat dat door deze vordering van de Procureur des Konings er minstens thans aanwijzingen zijn van plichtigheid aan ernstige feiten van corruptie en dit in dienstverband van de Regie der Gebouwen.

Overwegende dat, gelet op de ernst van de feiten waarvan de betrokkene wordt verdacht en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, dit onmiskenbaar een negatieve weerslag heeft op de dienst waar betrokkene is tewerk gesteld;

Overwegende dat door deze rechtsvordering, het onderlinge vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad.

Dat hierdoor bovendien iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk wordt minstens totdat de betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken.

Overwegende dat de verdere aanwezigheid op de dienst van het betrokken personeelslid volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst;

Overwegende dat de aanwezigheid van het betrokken personeelslid in de schoot van de Regie der Gebouwen derhalve niet langer wenselijk is en het bijgevolg aangewezen is de betrokkene te schorsen in het belang van de dienst.

Gelet op het feit dat de heer Eric DE METS verhoord werd op 29 september 2010 waarvan PV werd opgesteld, geïnviseerd op 19 november 2010.

Gelet op het voorstel d.d. 8 november 2010 van zijn hiërarchische meerdere tot schorsing in het belang van de dienst.

Gelet op het feit dat betrokkene dit voorstel heeft geïmprimeerd op 19 november 2010”.

3.8. Deze beslissing wordt met een aangetekende zending van 6 januari 2011 aan de verzoeker overgemaakt.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert in het eerste middel machtsoverschrijding en machtsafwending aan.

Volgens de verzoeker kan immers bezwaarlijk worden volgehouden dat overeenkomstig artikel 1 van het voornoemde koninklijk besluit van 1 juni 1964 het belang van de dienst zijn schorsing zou eisen. De laatste feiten die hem luidens de vordering van de procureur des Konings ten laste worden gelegd, dateren immers reeds van 2007. Intussen heeft de verzoeker ononderbroken en zonder enige klacht zijn functie verder uitgeoefend.

Voor zover luidens het bestreden besluit zelf precies naar aanleiding van de vordering van de procureur des Konings van 3 juni 2010 de schorsing werd opgelegd, merkt de verzoeker op dat deze vordering op zichzelf maar weinig formele of juridische uitwerking heeft. De officiële mededeling van deze vordering was naar het oordeel van de verzoeker in se geen nieuw element.

Volgens de verzoeker waren de hem ten laste gelegde feiten immers al lang gekend door de administratie van financiën en door de verwerende

partij. Dit blijkt uit het feit dat de fiscale administratie reeds jaren daarvoor geprobeerd heeft om hem op een mogelijke vermogensaan groei te belasten.

De verzoeker acht het voorts weinig aannemelijk dat de verwerende partij niet van deze feiten op de hoogte zou zijn geweest, omdat hij zelf immers reeds in mei 2008 de toelating verkreeg om inzage te nemen van gedeelten van het straf dossier die hem aanbelangen en kopieën van bepaalde stukken te krijgen. Bovendien zijn verschillende van zijn collega's geschorst geweest en zelfs aangehouden.

Bovendien kan volgens de verzoeker moeilijk worden volgehouden dat de officiële mededeling van de vordering van de procureur des Konings rechtstreeks invloed kan hebben gehad op de uitoefening van zijn ambt en op zijn relatie met de buitenwereld, zijn hiërarchische meerderen en ondergeschikten. Zelfs na de kennisname van deze vordering was de samenwerking van de verzoeker met zijn oversten uitstekend en bleef het vertrouwen ongeschonden.

Daarbij komt dat het vermoeden van onschuld centraal staat.

Uit het voorgaande moet volgens de verzoeker dan ook worden geconcludeerd dat het niet door de vordering van de procureur des Konings is dat in het belang van de dienst plots de schorsing van de verzoeker vereist zou zijn. De verwerende partij heeft aldus haar macht overschreden of afgewend.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker geen bewijs bijbrengt dat zij haar macht heeft afgewend. Uit artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 lijkt de verzoeker af te leiden dat zij oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van haar bevoegdheid. Doordat de verzoeker verwijst naar dit koninklijk besluit, geeft hij naar het oordeel van de verwerende partij echter zelf aan dat zijn middelonderdeel dat gebaseerd is op de schending van het verbod van machtsoverschrijding feitelijke en juridische grondslag mist.

De verwerende partij voert aan dat zij enkel als burgerlijke partij betrokken is bij de strafprocedure en dat zij de onderzoeksdaten eerder “ondergaat” en zeker niet stuurt. Zij is derhalve niet op de hoogte van de details van het dossier en de implicaties ervan. Het is pas met de formele vordering van de procureur des Konings dat het voor haar onomstotelijk kwam vast te staan wie en voor welke inbreuken die persoon betrokken wordt geacht in het ganse dossier. Het is pas op dat ogenblik dat de verwerende partij zekerheid kreeg over de betrokkenheid van de verzoeker. Om die reden baseert zij zich op deze vordering als basis voor de beslissing tot schorsing in het belang van de dienst.

Het argument van de verzoeker met betrekking tot het feit dat de fiscale administratie op de hoogte zou zijn van bepaalde zaken, is terzake niet relevant. Zij wijst er op bovendien niet bevoegd te zijn om de fiscale dossiers van haar personeelsleden te consulteren.

Volgens de verwerende partij is het vaste rechtspraak van de Raad van State dat ordemaatregelen ingegeven kunnen zijn door onder meer het verbod om nog langer prestaties te verrichten in afwachting van de resultaten van een gerechtelijk onderzoek.

Vermits de ordemaatregel uitsluitend gericht is op de goede werking van de dienst en dus niet op het bestraffen van het gedrag van de betrokkene, komt volgens de verwerende partij door een dergelijke ordemaatregel het vermoeden van onschuld niet in het gedrang.

De verwerende partij voegt daaraan toe dat de Raad van State zich niet in haar plaats kan stellen en haar beoordeling overdoen. Er kan bovendien niet worden onderzocht of zij in alle redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen, vermits de verzoeker niet de schending van het redelijkheidsbeginsel heeft aangevoerd in zijn eerste middel.

6. Met zijn verwijzing naar artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 meent de verzoeker te hebben aangetoond dat de verwerende partij zich niet heeft gehouden aan het voorschrift vervat in dit artikel. Dat artikel schrijft inderdaad voor dat tot schorsing kan worden overgegaan wanneer het belang van de dienst het eist, en in dit geval wordt niet bewezen dat het belang van de dienst een dergelijke schorsing zou eisen. De verwerende partij heeft naar het oordeel van de verzoeker wel degelijk oneigenlijk gebruik gemaakt van haar bevoegdheid.

7. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de vordering van de procureur des Konings te Brussel geen nieuw element uitmaakt dat de schorsing in het belang van de dienst verantwoordt, vermits de in de vordering vermelde feiten reeds sedert minstens 5 jaar bekend waren aan de verwerende partij en de verzoeker tijdens deze periode in dienst bleef, zonder enige opmerking van de verwerende partij. Door het bestreden besluit heeft de verwerende partij misbruik gemaakt van haar bevoegdheid en zich schuldig gemaakt aan machtsafwending.

De verzoeker betwist tevens dat hij in het kader van het strafrechtelijk vooronderzoek tot bekentenissen is overgegaan.

Beoordeling

8. Luidens artikel 1, eerste lid, van het voormelde koninklijk besluit van 1 juni 1964 kan de rijksambtenaar in zijn ambt worden geschorst door de minister of door de voorzitter van het directiecomité of zijn gemachtigde, wanneer het belang van de dienst het eist. Hij wordt vooraf gehoord over de feiten die hem ten laste worden gelegd en mag zich laten bijstaan door een persoon van zijn keuze.

Te dezen heeft de verwerende partij geoordeeld dat het belang van de dienst eist dat de verzoeker wordt geschorst, aangezien een vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings voorligt, waardoor er enerzijds minstens

aanwijzingen zijn van schuld, die betrekking hebben op feiten van corruptie in dienstverband, en er anderzijds thans een correctionele vervolging voorligt.

Voor zover de verzoeker betwist dat hij enkel naar aanleiding van de vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings plots nog moet worden geschorst in het belang van de dienst, voor de hem ten laste gelegde feiten, maakt hij niet aannemelijk dat de verwerende partij reeds voor deze vordering van de procureur des Konings op voldoende precieze wijze kennis had van de aan de verzoeker door het openbaar ministerie ten laste gelegde feiten.

De verzoeker gaat er van uit dat de verwerende partij reeds voor de kennisname van de vordering van de procureur des Konings op de hoogte zou zijn geweest van de feiten die hem daarin ten laste werden gelegd doordat de fiscale administratie volgens hem van deze feiten op de hoogte was. Daargelaten de vaststelling dat hij slechts uitgaat van vermoedens en veronderstellingen, betekent dit niet dat ook de verwerende partij van de feiten op voldoende precieze wijze kennis had. Dat de fiscale administratie van de feiten op de hoogte was, doet daaraan niets af.

De verzoeker lijkt ervan uit te gaan dat de verwerende partij, net als hijzelf, na een verzoek inzage had kunnen krijgen in het strafdossier en aldus reeds op dat ogenblik op de hoogte zou zijn geweest van de feiten die hem ten laste werden gelegd.

Dienaangaande dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat de verzoeker zelf in zijn uiteenzetting van het middel erkent dat hij zelf slechts van gedeelten van het strafdossier, namelijk deze die hem aanbelangen, inzage heeft verkregen en dat hij slechts van bepaalde stukken kopieën heeft ontvangen. Aldus maakt de verzoeker aan de hand van dit argument geenszins aannemelijk dat de verwerende partij inzage heeft kunnen krijgen in het strafdossier, in die mate dat zij op voldoende precieze wijze kennis had van de mogelijke betrokkenheid van de verzoeker in deze zaak en van de precieze feiten om het thans bestreden besluit te

kunnen nemen. Er kan weliswaar worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk inzage heeft gehad in het strafdossier. Zij heeft zich namelijk op 21 december 2006 burgerlijke partij gesteld, wat blijkt uit de vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings. Als burgerlijke partij kan zij overeenkomstig artikel 61ter van het Wetboek van Strafvordering om inzage van het strafdossier verzoeken en eventueel ook verkrijgen. Dat zij effectief inzage heeft gehad in het strafdossier, blijkt trouwens uit de uitnodiging van 22 september 2010 voor het verhoor van de verzoeker en uit de notulen van dit verhoor van 29 september 2010. Dat de verwerende partij inzage heeft gehad in het strafdossier, betekent echter niet dat zij haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan door de verzoeker slechts na kennisname van de vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings te schorsen in het belang van de dienst. Gezien de omvang en de complexiteit van het strafdossier en het aantal personen dat betrokken is in dit dossier, is het immers aannemelijk dat naar aanleiding van een dergelijke inzage in het strafdossier de verwerende partij heeft geoordeeld nog over onvoldoende precieze informatie te beschikken omtrent de betrokkenheid van de verzoeker en omtrent de feiten die hem ten laste worden gelegd. Het is pas met de vordering van de procureur des Konings dat de verwerende partij zekerheid kreeg over de mogelijke betrokkenheid van de verzoeker. Het is bijgevolg naar aanleiding van deze vordering dat er voor de verwerende partij voldoende aanwijzingen waren dat ook de verzoeker zich schuldig zou kunnen hebben gemaakt aan de feiten die in de vordering van de procureur des Konings werden aangehaald.

Uit wat voorafgaat volgt dat de vordering van de procureur des Konings voor de verwerende partij aldus wel degelijk een nieuw element uitmaakte, gezien zij pas vanaf dat ogenblik voldoende zekerheid kreeg van de mogelijke betrokkenheid van de verzoeker en van de hem ten laste gelegde feiten.

Wat betreft de inhoud van de getroffen maatregel, wordt in de vordering van de procureur des Konings duidelijk aangegeven dat het om feiten gaat die zouden zijn gepleegd in dienstverband, wat ook expliciet in het bestreden besluit wordt aangegeven. De verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat

deze feiten en de vordering waaruit voldoende duidelijk bleek welke feiten hem ten laste worden gelegd, geen invloed kunnen hebben (gehad) op de uitoefening van zijn ambt en op zijn relatie met de buitenwereld, zijn hiërarchische meerderen en ondergeschikten.

De verwerende partij heeft bijgevolg niet “abnormaal” lang gewacht door ten aanzien van de verzoeker pas een schorsing in het belang van de dienst op te leggen naar aanleiding van deze eindvordering van de procureur des Konings. Hieruit blijkt dan ook dat de verwerende partij de haar toekomstende beoordelingsbevoegdheid niet te buiten is gegaan, zodat te dezen geen sprake kan zijn van machtsoverschrijding.

Wat de door de verzoeker aangevoerde machtsafwending betreft, dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursorgaan de bevoegdheid die het door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt, om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige minstens doorslaggevende doel is van de betrokken bestuurshandeling. Het wezenlijk nastreven van het ongeoorloofde oogmerk dient te worden aangetoond met voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens.

De overheid beschikt op grond van artikel 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 over de beoordelingsbevoegdheid inzake het al dan niet opleggen van een schorsing, en dit in het belang van de dienst.

In zijn uiteenzetting van het eerste middel toont de verzoeker niet aan dat de verwerende partij met het opleggen van de thans bestreden schorsing uitsluitend een andere bedoeling zou hebben gehad dan het belang van de dienst na te streven. Hij bewijst aldus niet dat de verwerende partij zich met het thans bestreden besluit schuldig zou maken aan machtsafwending.

9. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker voert in het tweede middel “onredelijkheid van de motieven” aan.

De verzoeker benadrukt dat hij tot nu toe -en dus meer dan vier jaar na de feiten die door de procureur des Konings weerhouden worden- zijn functie uitgeoefend heeft. Het is naar zijn oordeel dan ook onredelijk plots te besluiten tot zijn schorsing, en dit zonder enig nieuw element.

De verzoeker acht het onmogelijk dat enkel naar aanleiding van de kennisname van de vordering van de procureur des Konings het onderling vertrouwen tussen hem en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten ernstig zou zijn geschaad of dat iedere vorm van samenwerking plots onmogelijk zou zijn geworden, en dit totdat hij op definitieve wijze ofwel buiten vervolging zou worden gesteld, ofwel door de bodemrechter vrijgesproken zou worden, wat nog jaren kan duren. Ook de overweging dat zijn aanwezigheid in de schoot van de verwerende partij niet langer wenselijk is, gaat volgens hem niet op, en is niet redelijk.

11. De verwerende partij meent dat het tweede middel gebaseerd is op een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij repliceert dat zij pas met de vordering van de procureur des Konings zekerheid kreeg over de betrokkenheid van de verzoeker. Zij heeft zich om die reden gebaseerd op deze vordering bij het nemen van het besluit tot schorsing in het belang van de dienst.

Zij wijst er op dat in het koninklijk besluit van 1 juni 1964 niet wordt bepaald dat slechts een bepaalde maximumtermijn zou mogen verlopen tussen de feiten waarop men zich beroept en het moment van de schorsing in het belang van de dienst.

De verzoeker bewijst volgens haar niet dat haar besluit zou getuigen van een kennelijke onredelijkheid, zodat geen enkele andere overheid geplaatst in dezelfde omstandigheden een dergelijk besluit zou hebben genomen.

De verwerende partij voegt daaraan toe dat er ter zake sprake is van strafvervolgning en dus van ernstige feiten, zodat een tuchtoverheid moet wachten op de uitspraak van de strafrechter. In dat geval, en zo het belang van de dienst het vereist, kan volgens haar het bestuur het personeelslid schorsen in het belang van de dienst. Deze preventieve schorsing is geen tuchtstraf, maar een tijdelijke, bewarende ordemaatregel in het belang van de dienst. Deze maatregel houdt geen oordeel in over de schuld van een personeelslid, maar beoogt enkel de goede werking van de dienst veilig te stellen, doorgaans in afwachting van de bevindingen van het tucht- en/of strafrechtelijk onderzoek. De vertraging die de tuchtprocedure oploopt door de vertraging in de strafrechtelijke afwikkeling, kan de tuchtoverheid niet ten grieve worden geduid. Immers, luidens vaste rechtspraak van de Raad van State moet de periode tijdens dewelke de tuchtvordering is geschorst door de strafvordering niet in aanmerking worden genomen voor het bepalen van de redelijke termijn waarbinnen de tuchtoverheid haar beslissing moet nemen.

12. De verzoeker bevestigt dat het tweede middel is gebaseerd op de schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker merkt voorts op dat de verwerende partij door de vordering van de procureur des Konings geen zekerheid gekregen kan hebben

betreffende de aard der gepleegde inbreuken en de personen betrokken bij de ten laste gelegde feiten. De voornoemde vordering bevat het standpunt van de procureur des Konings. Dit standpunt verandert in se niets aan de elementen van het dossier, waarvan de verwerende partij volgens de verzoeker al lang op de hoogte is en dat volgens hem hoofdzakelijk uit eenzijdige verklaringen en geruchten bestaat.

Beoordeling

13. Hoewel de verzoeker in zijn tweede middel in zijn inleidend verzoekschrift niet als dusdanig een schending aanvoert van “het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, blijkt dit uit de lezing van zijn uiteenzetting. De verwerende partij heeft het middel trouwens ook in die zin begrepen en er zich alzo tegen verweerd, wat blijkt uit de memorie van antwoord. Dat de verzoeker in wezen een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wordt bevestigd in zijn memorie van wederantwoord. Het middel dient dan ook verder in die zin te worden onderzocht.

Zoals reeds geoordeeld naar aanleiding van het eerste middel, heeft de verwerende partij met de kennisneming van de vordering van de procureur des Konings voor het eerst op deugdelijke gronden kennis kunnen nemen van verzoekers mogelijke betrokkenheid bij de ten laste gelegde feiten en bestond pas vanaf dan voor haar voldoende zekerheid over de voornoemde feiten, die in dienstverband werden gepleegd. Dat deze feiten, die in de vordering van de procureur des Konings aan de verzoeker ten laste worden gelegd, reeds van enkele jaren voordien dateren, is geen reden om de schorsing kennelijk onredelijk te bevinden. Pas met de vordering van de procureur des Konings bestond voor de verwerende partij voldoende zekerheid over de mogelijke betrokkenheid van de verzoeker en de feiten die hem ten laste worden gelegd. Het komt dan ook niet als kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat het onderling vertrouwen tussen de verzoeker en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig is geschaad, dat hierdoor iedere vorm van

verdere samenwerking onmogelijk wordt en dit minstens tot een buitenvervolginstelling of vrijspraak, en dat de verdere aanwezigheid van de verzoeker op de dienst volstrekt onverenigbaar is met de goede werking van de dienst. Hierdoor wordt geen afbreuk gedaan aan het vermoeden van onschuld, zoals trouwens uitdrukkelijk in het bestreden besluit wordt vermeld. Het vermoeden van onschuld, dat elk strafrechtelijk vervolgd persoon geniet, verhindert namelijk niet dat het bestuur, afgaande op de voldoende precieze informatie die het van de gerechtelijke overheid verkrijgt, in het belang van de dienst een preventieve maatregel oplegt. Een dergelijke maatregel -zoals ook het thans bestreden besluit- wordt enkel en alleen genomen in het belang van de dienst, zonder dat uitspraak wordt gedaan over de schuld van de betrokkene.

14. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. In het derde middel voert de verzoeker de “gebrekkige of onvoldoende motivering” aan.

Met betrekking tot de verwijzing in het bestreden besluit naar het proces-verbaal van de hoorzitting van 29 september 2010, wijst de verzoeker er op dat niet wordt geantwoord op de argumenten die hij heeft ontwikkeld in de nota, die hij naar aanleiding van deze hoorzitting heeft neergelegd en waarin hij heeft beklemtoond dat de hem ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn. In zijn verzoekschrift herhaalt hij deze argumenten.

Voor zover het bestreden besluit verwijst naar de vordering van de procureur des Konings, volstaat die motivering niet. Hij heeft zich tegen deze vordering immers niet kunnen verdedigen, ook niet voor de raadkamer omwille van het uitstel van de zaak op de eerste zitting.

Ook de verwijzing naar het voorstel van zijn hiërarchische meerdere is volgens de verzoeker onvoldoende. Dit voorstel werd immers niet gemotiveerd en antwoordt niet op zijn argumenten die hij schriftelijk en mondeling op de hoorzitting heeft ontwikkeld.

De verzoeker is dan ook van oordeel dat de motivering van het bestreden besluit niet voldoet.

16. De verwerende partij werpt op dat het verzoekschrift geen duidelijke uiteenzetting bevat van de rechtsregel die met het bestreden besluit zou zijn geschonden. Zij stelt dat het derde middel gebaseerd lijkt te zijn op de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dat de schending van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 niet wordt aangehaald.

De verwerende partij merkt op dat de eigenlijke beslissing gemotiveerd moet zijn. Volgens haar is het aangevochten besluit wel degelijk formeel én afdoende gemotiveerd, wat blijkt uit de hierna vermelde overwegingen:

- In de vordering van 3 juni 2010 van de procureur des Konings te Brussel tot verwijzing naar de correctionele rechtbank te Brussel wordt de verzoeker genoemd als verdachte inzake het strafdossier van het Brusselse onderzoek naar corruptie, wat tevens het geval is voor bepaalde aannemers die voor de verwerende partij werken. Deze vordering is bij het bestreden besluit gevoegd en maakt er integrerend deel van uit;
- De procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel vordert dat de verzoeker zou worden verwezen naar de correctionele rechtbank;
- In deze vordering worden aan de verzoeker zwaarwichtige feiten ten laste gelegd die wanbedrijven uitmaken;
- Ongeacht het vermoeden van onschuld dat ook in deze centraal staat, staat vast dat door de vordering van de procureur des Konings er thans minstens aanwijzingen zijn van schuld aan feiten van corruptie en dit in dienstverband;

- Gelet op de ernst van de feiten waarvan de verzoeker verdacht wordt en waarvoor thans een vordering tot correctionele vervolging voorligt, heeft dit onmiskenbaar een negatieve weerslag op de dienst waar de verzoeker tewerkgesteld is;
- Door deze rechtsvordering is het onderlinge vertrouwen, basis voor iedere samenwerking, tussen de verzoeker en zijn hiërarchische meerderen en zijn ondergeschikten minstens ernstig geschaad;
- Hierdoor wordt bovendien iedere vorm van verdere samenwerking onmogelijk, minstens totdat de verzoeker op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter wordt vrijgesproken;
- De verdere aanwezigheid van de verzoeker op de dienst is dan ook volstrekt onverenigbaar met de goede werking van de dienst, zodat de aanwezigheid van het betrokken personeelslid in de schoot van de verwerende partij derhalve niet langer wenselijk is. Bijgevolg is het aangewezen de verzoeker te schorsen in het belang van de dienst.

Er is volgens de verwerende partij sprake van een afdoende motivering waar het bestreden besluit aanvoert dat het feit dat de ambtenaar nog steeds het voorwerp uitmaakt van een strafonderzoek, een voldoende reden vormt om hem uit de dienst te weren. Het thans bestreden besluit werd zeer uitvoerig en op afdoende wijze gemotiveerd.

De verwerende partij meent dat de stelling van de verzoeker dat niet werd geantwoord op de in zijn nota aangehaalde argumenten, manifest onjuist is. De motiveringsplicht gebiedt niet dat het bestreden besluit op elk afzonderlijk bezwaar een antwoord zou moeten formuleren. Het volstaat dat de verzoeker uit het besluit kan opmaken waarom zijn argumenten niet worden gevolgd. De verwerende partij stelt dat zij niet de verplichting heeft om elk (onderdeel van een) bezwaar uitdrukkelijk en afzonderlijk te beoordelen. Het volstaat daarentegen dat het besluit aangeeft op grond van welke elementen en argumenten de bezwaren niet kunnen worden bijgetreden. Dit is naar haar oordeel te dezen gebeurd.

17. De verzoeker repliceert dat de motivering van het bestreden besluit niet volstaat.

Hij wijst er nogmaals op dat de vordering van de procureur des Konings op zichzelf niets nieuws brengt en dat hij zijn functie ononderbroken en tot algehele tevredenheid verder uitgeoefend heeft. De vordering van de procureur des Konings heeft bijgevolg niets gewijzigd, noch ten aanzien van de goede samenwerking van de verzoeker met zijn meerderen of ondergeschikten, noch wat het wederzijds vertrouwen betreft.

Beoordeling

18. Opdat een middel ontvankelijk zou worden aangevoerd in het verzoekschrift, dient daarin op voldoende duidelijke wijze de overtreden rechtsregel te worden omschreven alsook de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Een middel is evenwel niet in onvoldoende mate uiteengezet wanneer voldoende duidelijk blijkt welke de grieven zijn die de verzoeker tegen het bestreden besluit aanvoert. Dit betekent niet dat uitdrukkelijk moet worden verwezen naar enige wetsbepaling of naar enig rechtsbeginsel. Het volstaat dat de verwerende partij de draagwijdte van het middel heeft begrepen. Te dezen heeft de verwerende partij het middel wel degelijk beantwoord, en wel door aan te voeren dat het bestreden besluit wél formeel én afdoende werd gemotiveerd. Voor zover het middel wordt onderzocht op de wijze waarop het werd geredigeerd en in redelijkheid mocht worden begrepen door de verwerende partij, is het middel ontvankelijk.

19. De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn grief dat niet werd geantwoord op de argumenten uit de nota die zijn raadvrouw heeft neergelegd naar aanleiding van de hoorzitting van 29 september 2010 en waarin werd beklemtoond dat de hem ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn.

Voortgaande op de vordering van de procureur des Konings kon de verwerende partij aannemen dat er voldoende aanwijzingen bestonden omtrent de tenlasteleggingen lastens de verzoeker. Desbetreffend wordt in het bestreden besluit beklemtoond dat ook in deze het vermoeden van onschuld centraal staat en dat door de vordering van de procureur des Konings er thans aanwijzingen zijn van schuld aan feiten van corruptie in dienstverband.

In het bestreden besluit wordt omstandig gemotiveerd waarom het belang van de dienst eist dat de verzoeker wordt geschorst. Daarmee wordt terdege geantwoord op de aangevoerde argumenten in verband met een mogelijke schorsing in het belang van de dienst.

De verwijzing in het bestreden besluit naar de vordering van de procureur des Konings maakt duidelijk dat de verwerende partij op dat ogenblik over voldoende gegevens beschikte aangaande strafrechtelijk betugelbare feiten, hetgeen haar toeliet te oordelen over de wenselijkheid van de verdere aanwezigheid van de verzoeker in de dienst. Aan de hand van de lezing van de motieven van het bestreden besluit blijkt voldoende duidelijk waarom de verwerende partij de verdere aanwezigheid van de verzoeker in de dienst onverenigbaar acht met het belang van de dienst. Het is precies op grond van die motieven dat hij geschorst werd in het belang van de dienst. Zij laten de verzoeker aldus duidelijk inzien waarom er, voorlopig, met hem niet meer kan worden samengewerkt. Aangezien uit de vordering van de procureur des Konings blijkt dat de verzoeker verdacht wordt van zwaarwichtige feiten, gepleegd in dienstverband, waarvoor een vordering tot correctionele vervolging voorligt, heeft de motivering van het bestreden besluit ook inhoudelijk voldoende draagkracht.

In het bestreden besluit wordt er voorts melding van gemaakt dat na het verhoor van de verzoeker de schorsing werd voorgesteld door zijn hiërarchische meerdere. Het betreft een loutere vermelding van een stap in de procedure, zoals die is bepaald in artikel 1 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964, en die doorlopen moet worden. Dit betekent echter niet -zoals de verzoeker

verkeerdelijk stelt- dat het bestreden besluit met een verwijzing naar dat voorstel wordt gemotiveerd. Uit de lezing van het bestreden besluit blijkt namelijk dat de motieven die eraan ten grondslag liggen zijn opgenomen in dit besluit zelf. Voor de motivering van het besluit wordt aldus niet verwezen naar het voorstel van de hiërarchische meerdere, doch het bestreden besluit bevat zelf de motieven waarop het is gesteund.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit “gebrekkig of onvoldoende” is gemotiveerd.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

20. In het vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de regels van openbaar bestuur.

Volgens de verzoeker wordt immers met het bestreden besluit artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur geschonden.

Het bestreden besluit vermeldt namelijk de duurtijd van de maatregel niet. Evenmin wordt melding gemaakt van de eventuele beroepsmogelijkheden die de verzoeker zou kunnen aanwenden.

21. De verwerende partij werpt op dat het niet-meedelen van de beroepsmogelijkheid enkel met zich mee kan brengen dat de verjaringstermijn voor het indienen van een beroep geen aanvang neemt, doch dit kan onmogelijk de wettigheid van het bestreden besluit aantasten. Daar de verzoeker een

annulatieberoep bij de Raad van State heeft ingediend, heeft hij volgens de verwerende partij geen belang bij dit onderdeel van het middel.

De verwerende partij wijst er voorts op dat het bestreden besluit wel degelijk vermeldt dat verdere samenwerking onmogelijk wordt, minstens tot de verzoeker op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter is vrijgesproken. Welnu, indien er na het verstrijken van een maand sedert de dag dat de schorsing uitwerking heeft gekregen geen einde is gemaakt aan deze maatregel, dan heeft de betrokkene krachtens het voornoemde artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 de mogelijkheid beroep in te stellen bij de raad van beroep. Bij een ongunstig advies van de raad van beroep, wordt de schorsing gehandhaafd. Bij een gunstig advies dient de minister alsnog te beslissen over de handhaving. Feit is dat de verzoeker uit het bestreden besluit kan opmaken dat de maatregel zal voortduren tot hij op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld, ofwel door de bodemrechter is vrijgesproken.

22. Zelfs zo met de voorliggende vordering beroep werd aangetekend, meent de verzoeker er toch belang bij te hebben dat de wettelijke bepalingen nageleefd worden en dat de schending van de aangehaalde wetsbepaling het bestreden besluit vitieert.

Beoordeling

23. De verzoeker acht artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur in eerste instantie geschonden doordat geen melding werd gemaakt van de eventuele beroepsmogelijkheden.

Artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur luidt als volgt:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden:

[...]

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang”.

De sanctie bij het niet-vermelden van de beroepsmogelijkheden bestaat erin dat de termijn voor het indienen van een beroep geen aanvang neemt.

De niet-vermelding van de beroepsmogelijkheden tast evenwel de geldigheid van het besluit zelf niet aan. Het middel kan dus niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden. Bovendien blijkt de verzoeker niet te zijn geschaad door deze omissie, aangezien hij daadwerkelijk een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend.

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan belang.

Voor zover de verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt er wel degelijk belang bij te hebben dat de wet nageleefd wordt, dient te worden opgemerkt dat dergelijk belang door eenieder kan worden ingeroepen, zodat het niet persoonlijk is. De genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden overheidshandeling is geen voldoende belang.

De verzoeker acht artikel 2, 4°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voorts nog geschonden doordat geen melding werd gemaakt van de duurtijd van de maatregel, maar verduidelijkt niet in welke mate die niet-vermelding een schending zou uitmaken van de voornoemde bepaling.

Uit de lezing van het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij elke vorm van verdere samenwerking onmogelijk acht totdat de betrokkene op definitieve wijze ofwel buiten vervolging is gesteld ofwel door de bodemrechter

wordt vrijgesproken. Er is aan de Raad van State geen tekst of beginsel bekend die de verwerende partij zou verbieden de verzoeker voor de gehele duur van de strafprocedure buiten de dienst te houden.

Het vierde middel kan niet tot nietigverklaring van het thans bestreden besluit leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

3. Het ten onrechte door de verzoeker gekweten recht van 350 euro, dient hem te worden terugbetaald.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 maart 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche